

— Не съмъ была благополучна и вътрѣ въ градътъ, отговори Зора. Ако ся найдѣхъ въ нѣкое дружество, азъ глѣдахъ пріятелкитѣ си облѣчени по-добрѣ отъ мене, и туй мя наскърбляваше; ако отидехъ на балъ, азъ не ся занимавахъ, освенъ да изнамавамъ кривицы на онѣзи, който играехъ по-добрѣ отъ мене; най на край никога не съмъ прикарала день безъ да бѣдѣ скърбна.

— Прочее, не ся оплаквайте вече отъ провидѣніето, и рѣче овчарката; то, като вы вече доведи въ тази самотѣ, нема вече на що да скърбите, и ще ся задоволявате; но туй не ъе сичкото. Отъ сега на тамъ вый щехте да бѣдете тамъ повече злополучна; защото человекъ до край неможе да бѣде се младъ; врѣмето за балове и комедіи прѣминва, като человекъ поостарѣе и не може вече да играе; тамъ щеше прочее да ви досажда като си прѣмыслихте че вы ся приближва да мрѣте, и щехте да бѣдете много по-злополучна.

— Но, мила моя майко, рѣче Зора, пакъ неможе человекъ да остане самичтъкъ; днитѣ му ся виждатъ като годинѣ дългы, когато нема дружество.

— Да мя прощавате, драга моя, отговори овчарката; азъ съмъ тука самичка, и годиниѣ ми ся виждатъ като днитѣ краткы; ако искате, азъ щѣ ви кажѣ тайнѣтъ, та никога да ви не досажда.

— Добрѣ, рѣче Зора: вый можете да мя управлявате както го сѣдите за най-пристойно; азъ щѣ вы слушамъ. “ Овчарката като ся ползова отъ добрѣтъ волюѣ на Зорѣ, забѣлѣжи и на једнѣ книгѣ сичко, що трѣбваше да прави. Между молитвѣтъ сека заранъ, бѣше раздѣлено четеніето, работата и разходката. Тамъ въ горѣтъ немаше никакъвъ часовникъ, и Зора